

Arrest

nr. 96 411 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LE FEBVRE loco advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Bagdad op 8 februari 1976. U bent een sjiitische Arabier die steeds in Sadr City heeft gewoond. U ging naar school tot het zesde middelbaar, maar maakte dit niet af. Sinds uw vijftiende werkte u af en toe samen met uw broer in de bouw. U hebt na enkele maanden opleiding uw militaire dienst afgekocht. Daarna hebt u verschillende jobs gehad, zo hebt u enkele kiosken opengehouden en een kledingwinkel gehad. Sinds begin 2009 werkte u bij het ministerie van binnenlandse zaken als arbeider die de straat schoonmaakte. Op 3 maart 2009 begon u te werken bij het lokale politiebureau van Karama. Eind 2009 sprak een lid

van Asaib Ahl Al Haq (Verbond van de Rechtschapenen) u bij u thuis aan. Hij vroeg u hen te helpen met het vervoeren van wapens, logistieke materialen en gevaarlijke personen, als politieagent had u immers veel meer bewegingsvrijheid. U kon niet direct antwoord geven op dit verzoek, waarop deze persoon zei dat u er maar over moest nadenken u bij hen aan te sluiten. Op 8 juli 2010 kwam diezelfde persoon terug bij u thuis langs. Deze keer was hij strenger en zei dat u ondertussen de kans had gekregen om over zijn verzoek na te denken. U zou moeten beslissen of u zou meedoen of niet. U smeekte hem u met rust te laten, aangezien u niet wilde meewerken omdat dit te gevaarlijk zou zijn. Op 10 november 2010 werd u telefonisch bedreigd. Er werd gezegd dat u genoeg kansen had gekregen om mee te doen en dat het nu afgelopen was met u. Als u door hen gevonden zou worden, zou u vermoord worden. De dag nadien bemerkte u op uw voorgevel de boodschap: "dood aan de verraders, spionnen en ongelovigen". Op 23 mei 2011 werd uw huis beschoten. U besloot vanaf dan niet meer te gaan werken. U verbleef dan afwisselend thuis en bij vrienden uit de buurt. Op 26 augustus 2011 verliet u Bagdad naar Erbil. Op 28 augustus 2011 vertrok u naar Turkije. Op 14 september 2011 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 24/3/08), uw nationaliteitsbewijs (dd. 2/10/08), uw politiebadge, de documenten in verband met de klacht die u neerlegde bij de politie (uw verklaring en de brief van de rechtbank) en een verzendbewijs van DHL. Voorts legt u tevens kopieën voor van uw woonkaart, uw voedselrantsoenkaart en uw aanstelling bij de politie.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Irak vreest u vervolging omwille van uw tewerkstelling als politieagent. Verschillende van uw verklaringen stellen uw verklaarde tewerkstelling bij de politie echter in vraag. Hierdoor kan de **hoedanigheid van vluchteling u niet worden toegekend**.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u **opmerkelijk vaag** blijft in uw verklaringen aangaande uw **werk** waardoor u niet kunt overtuigen dat u gedurende verschillende jaren daadwerkelijk werkzaam was als politieagent in Bagdad.

Zo is het bevreemdend dat u, wanneer u wordt gevraagd naar de **insignes en de graden** van de politie, de eerstvolgende graden boven uw graad niet opgeeft. U verklaart immers dat na de rang "shurti" (agent) onmiddellijk "mufawad" (onderofficier) komt. Ook al kunt u heel wat andere graden wel opnoemen, blijft het bevreemdend dat u de graden die boven de uwe liggen, niet opgeeft. Bovendien slaagt u ook daarna nog enkele rangen over en maakt u verschillende fouten wat betreft de insignes die bij de graden horen. Zo vergeet u de graad "muqaddam" (luitenant kolonel). Vanaf de graad van "ra'id" (majoor) geeft u bovendien verkeerde insignes op. Ook uw verklaring dat een mufawad zijn insigne heeft op zijn arm komt niet overeen met onze informatie (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Op een ander moment tijdens het gehoor vermeldt u wel de graad van "na'ib arif" (onderkorporaal). Deze graad is eigenlijk de graad boven de graad van politieagent. Echter, aangezien u, gevraagd naar de opvolging van de rangen, verklaart dat er tussen een "shurti" en een "mufawad", geen andere rangen zitten, blijkt wel dat u deze niet in de rangorde kan plaatsen. Bovendien bleek u niet te weten of een "na'ib arif" een ofwel twee strepen als insigne had (CGVS p.7). De verklaring die u hiervoor geeft, dat u geen details in de gaten hield, is allerm minst overtuigend voor de hiaten in uw kennis hieromtrent (CGVS p.11-12). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u niet kunt aangeven welk **type kogels** werden gebruikt in uw dienstwapen (CGVS p.14). Van een agent die verschillende jaren lang dienst heeft gedaan, kan worden verwacht dat hij dit weet.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat bij uw politiedienst **Amerikanen** over de vloer kwamen. Het is evenwel opmerkelijk dat u geen enkele naam kunt noemen van een van die Amerikanen. Bovendien kunt u niet specificeren van welke afdeling zij waren en weet u zelfs de naam van de basis waar ze gestationeerd waren niet met zekerheid (CGVS p.13). Het feit dat u op een dergelijke vraag geen antwoord kunt geven, overtuigt allerm minst van uw beweerd werk als politieagent. Ook het feit dat u er wel van uitgaat dat collega's gelijkaardige zaken meemaakten als u, maar dat u hiervan geen concrete voorbeelden kunt noemen is zeer opmerkelijk (CGVS p.16).

Ook al kunt u wel enige informatie geven over de politie, toch ondergraven bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling als politieagent aangezien u in uw antwoorden (zoals hierboven gesteld) blijk geeft van een duidelijk gebrekkige kennis omtrent uw persoonlijke werksituatie. Bijgevolg rijzen er evenzeer twijfels over de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat er op de klacht die u in het politiebureau waar u zelf werkte, merkwaardig genoeg niet staat aangegeven dat u een politieagent bent. Dat dit niet zou worden vermeld, is weinig geloofwaardig, temeer daar dit ook voor het onderzoek van belang is omdat uw werk aan de oorsprong van het probleem zou liggen. Eveneens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, hoewel u verklaart te weten wie u belaagt, dit niet heeft verteld aan uw collega's toen u

klacht indiende. Uw verklaring dat u dit niet deed omdat u schrik had voor uw familie, is een weinig plausibele verklaring is, te meer daar uw vrees voor uw familie niet zo erg groot blijkt aangezien zij nog steeds in hetzelfde huis wonen waar u bedreigd werd en dat reeds beschoten werd. Wat deze **problemen** betreft kunnen daarenboven nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo kan u slechts vaag het moment situeren waarop die persoon van Asaib Ahl Al Haq u het eerst verzocht met hen samen te werken. Aangezien hiermee al uw vermeende problemen begonnen, kan worden verwacht dat u iets preciezer zou kunnen zijn dan "eind 2009" (CGVS p.16-17). Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets aanhaalde over de vermeende beschieting van uw huis. U gaf zelf toe bij DVZ na nalezing de kans gekregen te hebben eventuele correcties of bemerkingen te geven, maar zei dit toen niet gedaan te hebben. Hoewel u aan het begin van het gehoor bij het CGVS wel aangaf niet alle details te hebben kunnen geven bij DVZ, zei u wel alle incidenten te hebben kunnen aanhalen, enkel niet in volgorde (CGVS p.1-2). Bovendien kan een beschieting, dewelke u als enige aanwijzing voor uw actuele vrees voor vervolging aanziet, bezwaarlijk als een detail aanzien worden (CGVS p.20-21). Dergelijke verklaringen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid nog verder.

Ten slotte kan nog worden aangehaald dat uw verklaringen betreffende het verloop van uw problemen en uw reactie hierop weinig consistent zijn. Zo is het zeer opmerkelijk dat u ervoor koos **gewoon verder te blijven werken en thuis te blijven wonen** nadat die persoon van Asaib Ahl Al Haq u bij u thuis was komen verzoeken met hen samen te werken. Pas na de vermeende beschieting van uw huis zou u niet meer altijd thuis hebben gewoond. Vanaf dan bleef u nog tot de laatste dag dat u in Bagdad verbleef, eind augustus 2011, naar uw huis terugkeren en verbleef u afwisselend thuis en bij vrienden in Sadr City en de dicht bij uw huis zijnde Palestijnstraat verbleef (CGVS p.3, 7 en 16). Nochtans werd al in november 2010 gezegd dat u gedood zou worden als ze u zouden vinden (CGVS p.18). Door gewoon thuis te blijven en te blijven werken zou iedere persoon met slechte bedoelingen u gemakkelijk kunnen vinden. Deze handelwijze komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeker niet ten goede, rekening houdende met het feit dat u zelf aanhaalt dat het onmogelijk was om die personen van Asaib Ahl Al Haq te vermijden, zou u zich op die manier immers zeer kwetsbaar hebben opgesteld (CGVS p.9). Dit, samen met het feit dat uw moeder en andere familieleden momenteel nog steeds in uw huis en Sadr City verblijven, zonder problemen te ondervinden, versterkt alleen nog maar de conclusie dat u in werkelijkheid helemaal geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren (CGVS p.4-5). Er zou dan ook niemand nog iets gehoord of gezien hebben in verband met de personen die u bedreigden, niemand zou naar u zijn komen vragen. U hebt hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd hebben. Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om hiernaar te informeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS p.20).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande redenering niet kunnen weerleggen en de beslissing dan ook niet in positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteitskaart (dd. 24/3/08), uw nationaliteitsbewijs (dd. 2/10/08), het verzendbewijs van DHL en de kopieën van uw woonkaart en uw voedselrantsoenkaart zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Aan uw politiebade en de documenten in verband met de klacht die u neerlegde bij de politie (uw verklaring en de brief van de rechtbank) zou enkel waarde kunnen worden gehecht als ze gepaard gingen met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen zoals hierboven reeds werd beargumenteerd hier niet het geval was. De documenten in verband met de klacht die u neerlegde, hebben bovendien weinig objectieve bewijswaarde daar deze werden opgesteld enkel op basis van uw verklaringen (CGVS p.11). Het document in verband met uw aanstelling bij de politie is een kopie en is dus gemakkelijk manipuleerbaar, waardoor de echtheid ervan geenszins kan worden gegarandeerd.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing onderwerpt aan een inhoudelijk onderzoek. Wat betreft het werk van verzoeker in het politiekantoor van Karama stelt verzoeker dat hij bij de politie is gegaan vanuit de noodzaak om geld te verdienen en niet uit passie. Bijgevolg heeft verzoeker niet veel aandacht besteed aan rangen en de onderscheidingstekens die hiermee overeenkomen. Bovendien is hij zelf een eenvoudige agent die geen onderscheidingstekens heeft gekregen en is hij toch nog in staat een groot aantal rangen te geven. Indien verzoeker hierbij enkele fouten zou hebben gemaakt en er enkele zou vergeten zijn is dit enkel te wijten aan stress veroorzaakt door het verhoor. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel blijft stilstaan bij dit gebrek aan precisie voor wat de rangen, onderscheidingstekens en gebruikte kogels betreft. Dit zijn echter slechts details, gezien verzoeker niet buitengewoon geïnteresseerd was in het politiemilieu en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te vergeten dat verzoeker wel een impressionant aantal details heeft kunnen geven met betrekking tot zijn beroep. Verzoeker betwist overigens niet dat hij niet weet welk soort kogels werden

gebruikt binnen zijn dienst, maar meent dat dit zijn asielaanvraag niet kan beïnvloeden. Verzoeker heeft hier nooit aandacht aan besteed en heeft toegelicht tijdens het verhoor dat hij zijn wapen nooit gebruikt heeft.

Wat betreft het gebrek aan details inzake de bezoeken van de Amerikanen aan de politiedienst van verzoeker, stelt verzoeker dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij nooit gewerkt heeft met de Amerikanen. Het is waar dat er soms Amerikaanse officiers naar zijn dienst kwamen, maar zij hadden enkel een onderhoud met de directeur en verzoeker heeft nooit deelgenomen aan dit soort vergaderingen. Het is dan ook niet meer dan normaal dat hij hierover niet meer details kon geven.

Met betrekking tot de problemen die de collega's van verzoeker hebben ondervonden stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het verrassend is dat hij hiervan geen concrete voorbeelden kan geven. Verzoeker heeft de redenen hiervoor in zijn verhoor uiteengezet. Het betreft namelijk een taboe onderwerp binnen de politie, dat men niet durft aansnijden omdat niemand goed weet wie wel of niet deel uitmaakt van terroristische bewegingen. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aangedrongen op deze vraag en leek hij dus tevreden te zijn met de uitleg die verzoeker heeft gegeven.

Wat betreft het gebrek aan details omtrent de agressors en het werk van verzoeker in de klacht die verzoeker heeft neergelegd, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het gebrek aan vermelding van zijn werk geen enkele vraag heeft gesteld. Het is het politiekantoor waar verzoeker werkte dat akte heeft genomen van zijn klacht. Aangezien hij er gekend was, is het niet in hem opgekomen te preciseren dat hij politieagent was. Wat betreft het gebrek aan details inzake de agressors heeft verzoeker de redenen hiervoor in het verhoor reeds uitgelegd. Het doel van de klacht was niet zozeer de daders te arresteren, aangezien hij wist dat de politie de schuldigen niet zou arresteren. Zijn bedoeling was dat indien hem iets zou overkomen, hij meer kans zou hebben op schadevergoeding door de klacht neer te leggen. Aangezien binnen de politie bepaalde mensen deel uitmaken van terroristische groeperingen gaf hij er, uit angst om zijn leven en dat van zijn familie in gevaar te brengen, de voorkeur aan geen namen te noemen.

Verzoeker meent dat het perfect mogelijk is de gebeurtenissen in de tijd te situeren op basis van zijn verklaringen. Doordat hij heeft aangegeven dat zijn problemen begonnen zijn eind 2009 in de winter, laat dit weinig twijfel omtrent de betreffende maand, met name december 2009.

Verzoeker had nooit gedacht dat zijn leven bedreigd zou worden door een groep van dezelfde religie als de zijne, vandaar dat hij in zijn wijk bleef wonen en bleef werken tot op het moment dat het ernstig werd. Bovendien nam hij, naargelang de bedreiging, veiligheidsmaatregelen. Zo bleef hij dikwijls overnachten bij vrienden en veranderde hij van adres. Hij had overigens niet genoeg geld om te vertrekken waardoor hij wel moest blijven werken.

Wat betreft het niet vermelden van de aanval op zijn woning in het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat men hem hier slechts vroeg om kort de redenen uit te leggen waarom hij uit zijn land van herkomst is gevlucht. Er wordt geen gedetailleerd relaas gevraagd, in tegenstelling tot het verhoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en het kan bijgevolg niet aan verzoeker verweten worden dat hij dit niet heeft vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van de problemen die hij heeft gekend en stelt dat klacht werd ingediend. Er zijn volgens verzoeker voldoende elementen aanwezig om te oordelen dat het relaas wel geloofwaardig is. Verzoeker voert voorts aan dat er in het kader van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève in zijn hoofde een politieke overtuiging bestaat, doordat hij weigert mee te werken aan milities die schadelijk zijn voor het belang van zijn land en hierdoor als een verrader die meewerkt met de overheid wordt gezien. Door zijn werk bij de politie wordt hij bovendien aanzien als iemand die de overtuiging van het huidige regime deelt aangezien zijn rol erin bestaat het respect voor de orde en de wet te garanderen. Verzoeker meent dan ook verbonden te zijn met de sociale groep van politieagenten. Verzoeker stelt tevens dat men voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met de omstandigheden en eigenheden aan elke situatie, de leeftijd en het opleidingsniveau, evenals trauma's. Verzoeker citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn geboorteland het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen enerzijds, en om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad, zoals weergegeven in de SRB die aan het administratieve dossier werd gevoegd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende persartikelen toe dewelke melding maken van een stijging van het aantal aanslagen die plaatsvonden in Bagdad de laatste maanden, evenals een document van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld zeer sterk is toegenomen sinds het vertrek van de laatste Amerikaanse troepen uit Irak op datum van 20 december 2011. De tabel afkomstig van het Iraq Body Count Project geeft niet met nauwkeurigheid de situatie in Bagdad weer. Verzoeker wijst eveneens op een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder het arrest Elgafaji waarin criteria worden geopperd die kunnen gebruikt worden teneinde de intensiteit van een conflict vast te stellen en te weten of men gezien de situatie in het land door het simpele feit er aanwezig te zijn, een reëel risico loopt om behandeling te ondergaan zoals deze ingeroepen door artikel 3 EVRM. Verzoeker besluit dat, rekening houdende met de verschillende persartikelen neergelegd bij het verzoekschrift die getuigen van geweld dat in Bagdad woedt, de tabel die het aantal slachtoffers telt en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Bagdad sinds het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Bagdad van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Bagdad het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Tenslotte verwijst verzoeker nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de betrokkene eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: het gehoorverslag, de klacht neergelegd door verzoeker en een aantal persartikelen.

Per brief van 19 november 2012 bezorgt verzoeker de Raad een certificaat van de dood van zijn broer, foto's van zijn verwoeste huis, onbenoemd mailverkeer en een aantal persartikelen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij effectief werkzaam was als politieagent voor zijn vertrek, gelet op de informatie die in het administratief dossier aanwezig is omtrent de graden van insignes van politie in Irak (stuk 15). Zo blijkt dat verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd om de graden van de politie van hoog naar laag op te sommen en de hierbij passende insignes, de eerstvolgende graden boven zijn graad niet opgeeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker verklaart immers dat na de rang "shurti" (agent) onmiddellijk "mufawad" (onderofficier) komt (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 12). Bovendien slaat verzoeker ook daarna nog een rang over en maakt hij verschillende fouten wat betreft de insignes die bij de graden horen. Zo vergeet hij de graad "muqaddam" (luitenant kolonel) (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Vanaf de graad van "ra'id" (majoor) geeft verzoeker de verkeerde insignes op (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Ook zijn verklaring dat een mufawad zijn insigne heeft op zijn arm komt niet overeen met de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Op een ander moment tijdens het gehoor vermeldt verzoeker wel de graad van "na'ib arif" (onderkorporaal) (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Deze graad is eigenlijk de graad boven de graad van politieagent. Echter, aangezien verzoeker, gevraagd naar de opvolging van de rangen, verklaart dat er tussen een "shurti" en een "mufawad", geen andere rangen zitten, blijkt wel dat verzoeker deze niet in de rangorde kan

plaatsen. Bovendien bleek verzoeker niet te weten of een "na'ib arif" één ofwel twee strepen als insigne had (stuk 4, gehoorverslag, p. 7).

Nu verzoeker verklaart dat deze fouten en vergetelheden te wijten zijn aan de stress veroorzaakt door het verhoor stelt de Raad dat dit geen afdoende verklaring biedt voor een dergelijk gebrek aan kennis omtrent de hiërarchie die er heerst op zijn werk, te meer verzoeker verklaarde er reeds te werken sinds maart 2009 en een opleiding te hebben gevolgd (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 11). Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, doch dit kan geen factor zijn die hem verhindert om correcte verklaringen af te leggen omtrent principiële zaken in verband met het werk dat hij gedurende twee jaar heeft uitgevoerd. Bovendien weet verzoeker niet welk type kogels er in zijn dienstwapen gebruikt werden (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Verzoekers verklaring dat hij dit wapen nooit heeft moeten gebruiken is niet aannemelijk ter verschoning van zijn onwetendheid. Verzoeker verklaart immers dat hij een twee maand durende opleiding heeft gevolgd bij de politie (stuk 4, gehoorverslag, p. 11) en dat hij in het kader van zijn militaire training heeft geleerd om met wapens te werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). De Raad stelt dat er dan ook redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat hij op zijn minst heeft leren werken met dit wapen en bijgevolg, zelfs indien hij dit wapen nooit heeft gebruikt tijdens zijn dienst, een minimum aan informatie zou moeten kunnen geven over het type kogel dat werd gebruikt. Waar verzoeker stelt dat een groot aantal politieagenten, zelfs met meer ervaring, niet in staat zouden zijn om het type kogel te benoemen, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is die op geen enkele grond is gesteund. De aspecten die verzoeker wel weet, doen geen afbreuk aan zijn onwetendheid omtrent de voormelde elementen.

Het is daarnaast niet aannemelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het schietincident op zijn huis (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Dit raakt immers de kern van zijn asielrelaas en verzoeker beweert zelf dat dit de sterkste aanwijzing is dat hij nog steeds gezocht wordt in zijn land van herkomst (stuk 4, gehoorverslag, p. 20). De Raad merkt tevens op dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een dreigbrief zou ontvangen hebben. Verzoeker heeft hier echter noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen melding van gemaakt. In tegendeel, in zijn asielrelaas verklaart verzoeker enkel persoonlijk en telefonisch bedreigd te zijn (stuk 11, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 16 - 19). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van het feit dat hij drie keer is bedreigd (stuk 11, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 17, 18). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker geen melding maakt van dergelijke belangrijke elementen in zijn asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Aan de door verzoeker neergelegde klacht kan bijgevolg geen bewijswaarde gehecht worden. Ook de neergelegde foto's zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. De foto's geven louter een beeld weer van een beschadigd huis, doch hieruit kan niet worden afgeleid waar dit huis zich bevindt en in welke omstandigheden het beschadigd werd. Het certificaat van overlijden van de broer van verzoeker is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens houdt de dood van verzoekers broer geen verband met verzoekers asielrelaas, waardoor dit document in elk geval niet dienstig kan zijn om de ongeloofwaardigheid ervan te weerleggen. De Raad stelt vast dat, hoewel dit niet in de inventaris staat, ook mailverkeer omtrent een vals document werd neergelegd door verzoeker. Dit document houdt echter op geen enkele manier verband met verzoeker en zijn asielrelaas en is dan ook niet dienstig.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar het de appreciatie van de actuele veiligheidssituatie van Bagdad betreft.

2.6.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).".

2.6.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.6.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de

richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.6.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.6.5. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad”*), en de door de verzoeker toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.6. In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende: *“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”*.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad (oktober 2011 – maart 2012) en de statistieken van 'Iraq Body Count', concludeert dat het loutere feit dat het niveau van geweld in Bagdad van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Bagdad het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)”*.

2.6.7. De Raad wijst voorts op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§ 93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *“Strategy for the Iraq Situation van januari 2007”* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en

problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§ 91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§ 64, § 65, § 91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§ 68, § 70, § 91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§ 91). Dienaangaande kan nog worden vermeld dat uit de SRB blijkt dat uit telefonisch contact met IOM België blijkt dat personen die vrijwillig terugkeerden uit Europese landen weinig problemen ondervinden (SRB, p. 23).

2.6.8. Uit de SRB blijkt dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011.

2.6.9. Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidssituatie sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen in december 2011 verslechterd is en hij ter ondersteuning hiervan tal van artikels en uittreksels uit rapporten bijbrengt kan worden opgemerkt dat de SRB van 5 januari 2012 rekening heeft gehouden met het vertrek van de Amerikaanse militairen (SRB, p. 5-6) en de eerste reacties die zich hebben geuit in geweld in Bagdad. Indien uit de SRB (p. 5-6) inderdaad blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden, blijkt eveneens dat deze aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels (verschenen in de periode oktober 2012 - maart 2012) en de per brief van 19 november 2012 bezorgde artikelen (verschenen in de periode april 2012 - november 2012) met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen opgenomen in de SRB. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikelen ondersteunen de vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd, doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en toont evenmin een situatie van "open combat" of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds aan.

In de mate verzoeker naar zijn werkzaamheden als politieagent verwijst teneinde subsidiaire bescherming te bekomen, dient te worden opgemerkt dat reeds werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij als politieagent heeft gewerkt (zie hoger).

2.6.10. In acht genomen wat voorafgaat en mede de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 24), kan in hoofdte van verzoeker niet worden aangenomen dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Mede in acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker immers niet aan dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8. In de mate verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en alle asielaanvragen individueel worden behandeld.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF